

שוקולד / ראובן מירן

העשן שעלה מן הארובה היה לבן. הארובה השחורה הגיחה מן הגג השטוח ונתקעה בבטן הרכה של העננים הנמוכים. ירד שלג.

העשן הסמיך נמרח על השמים והתפזר ברוח, בין הפתיתים הלבנים. הרוח נשבה לאט מעבר לנהר הקפוא. היא נשאה את הפתיתים הדקים בשקט והביאה אותם

עד לתוך הנחיריים הפעורים לרווחה. שם נמס הקרח והפך למים נוזלים. הילד שעמד לבדו ברחוב הריק ניגב אותם במטפחת אפורה. הוא עמד מול בית-החרושת שמעבר לנהר והביט בארובה השחורה ובעשן הלבן והסמיך שהיתמר ממנה לתוך שמים אפורים שהשירו פתיתי שלג דקים, כמעט שקופים.

הפתיתים הלבנים נערמו על כתפיו של הילד, על ראשו ועל ילקוט הגב שלו, שהיה מלאספרים. הוא לבש מעיל צמר כהה שהלבין מן השלג וכיסה את גופו עד למטה מהברכיים. לראשו חבש כובע פרווה אפור, עיניו הגדולות והירוקות היו קרועות לרווחה ודמעו מול הרוח השקטה שבאה כל הזמן מעבר לנהר הקפוא. לחייו היו אדומות כמו תנוכי אוזניו. צעיף צמר חום, עבה וגס סגר על צווארו וגירה את העור הרך. הילד רצה להתגרד, אבל כפות ידיו היו תקועות עמוק בכיסי מעילו, בתוך הכפפות החמות. הוא נשם עמוק. נחיריו התכווצו והתרחבו.

כמו בכל יום, בדרך חזרה הביתה, הוא התעכב בדיוק כאן, ברחוב שהיה תמיד ריק באותהשעה, ונשם עמוק את ריח השוקולד שנשאה הרוח מבית-החרושת. זה היה בית-החרושת הגדול לשוקולד בעיר הבירה, והוא פעל במשמרות, ללא הפסקה, עשרים וארבע שעות ביממה. השוקולד המשובח הזה היה יקר כמעט כמו זהב, ומעטים היו המאושרים שידם השיגה אותו.

אולי רק הצאר והמשפחות הגדולות של האצולה והמסחר. אבל פעם אחת ביום, באותה שעת אחר-צהריים מתה, נשאה הרוח שבאה מעבר לנהר את ריחו אל הרחוב הזה, שבו עמד הילד לבדו, היה זה ניחוח עדין, מיוחד במינו, והוא נישא חינם אין כסף מעל הקרח שכיסה את הנהר, בתוך האוויר היבש, בין הבתים הדלים שקירותיהם התקלפו מטיח והתפוררו, מעל הגגות שהשלג נערם עליהם, בין צמרות העצים העירוניים. הילד ידע את השעה ולפיה כיוון את קצב הליכתו מבית-הספר הביתה.

ככה היה עומד שם לבדו, שואף לתוכו את הניחוח עד הרגע האפשרי
האחרון, ואחר-כך ממשיך בדרכו הביתה, לפני שיחשיך.
ברבות הימים גדל הילד, נשא אישה והוליד ילדים שגדלו, נשאו נשים
והולידו ילדים.
אחד הנכדים האלה הייתי אני, והילד ההוא היה סבי. כל ערב, לפני
השינה, הוא היה מתיישב לרגע על קצה מיטתי, מניח קוביית שוקולד
ריחנית על הכרית הצחורה והקרה, מחייך מתחת לשפמו הלבן, ואומר
לי בשקט: "לילה טוב".
וכך מדי לילה, עד יום מותו.